

Abstrakt

Předložená studie se pokouší o konkretizaci učení o tzv. spravedlivé válce, jak je uvedeno v článku 2309 Katechismu katolické církve. Zaměřuje se na možnost využití tohoto učení v situaci asymetrického boje proti terorismu. Je ukázáno, že pojem války není možné použít na boj s terorismem jako takový, ale pouze na jednotlivé ozbrojené konflikty proti jiné veřejné autoritě a příslušnému území. Jsou rozpracována kritéria pro určení legitimní autority ve vztahu mezi autoritou státní a Radou bezpečnosti OSN a řešena otázka výjimečné legitimní autority v případě nefunkčnosti Rady bezpečnosti. Dále je navržen postup pro určení míry zodpovědnosti státu, který podporuje terorismus a podmínky, za kterých je možné tento stát ztotožnit se samotným agresorem. Je rozpracována kriteriologie legitimacy preemptivní formy obrany a zdůvodněno, proč není dle pohledu autora akceptovatelné chápat preventivní vojenský úder jako obranný akt. V rámci jednotlivých kritérií klasického učení o spravedlivé válce je pak upřesněn pojem evidence v případě informací zpravodajského charakteru a je navrženo upřesněné chápání kritéria *ultima ratio*. Následně je poukázáno na rozdílnou roli politické autority, církevních představitelů a teologů v rozhodování o faktickém užití ozbrojené síly v situaci asymetrického konfliktu. Tento bod v závěru vede k obhajobě opětovného posílení významu kritéria *recta intentio* ve smyslu přístupu zastávaného Tomášem Akvinským.